

1 januari 2026. In Zwevezele start Jasmien Kerckhove officieel met haar boerderij Voedt. Dankzij maandelijkse schrijfsels van vader en dochter volgen we hun verhaal.

De meest recente blog staat bovenaan.

1 september 2026

Het is 21u.

Ik zit bij de kippen.

Ik wil naar mijn lief, maar ik kan nog niet vertrekken want de kippen hebben nog niet helemaal geleerd om allemaal naar binnen te gaan 's nachts 😊. Er is sinds kort een buizerd. Een buizerd die al 3 van hun broers en zussen heeft opgepeuzeld. Ik vind dat een prachtig beest en word wild van het idee dat de 'Nature is coming back' :) met de nodige uitdagingen dus.

De zomer was warm en veel. Van de ene uitdaging in de andere. We organiseerden een gigantisch geboortefeest met heel veel volk dat nieuwsgierig kwam horen wat we hier zullen doen de komende jaren. Ik liet me heel hard omringen door mijn netwerk om dat feest hier samen te dragen, want de timing zou ik niet opnieuw eind juni leggen, in het heetst van planten en zaaien en wieden. Het is toch ook echt heerlijk om samen te werken met mensen die je goed kent. Je kent hun kantjes en dingen die ze belangrijk vinden. Als je die dan de taken geeft waar ze goed in zijn, is dat gewoon prachtig. Mijn ouders waren apetrots en vurig mee rondleidingen gevend. Wat een deugd dat ze hier mee achterstaan, dat hun rol op de boerderij duidelijk is en dat ze mee kunnen delen in wat werklast, maar ook zeker werkvreugde!
(Het is toch ook maar vaak hoe je er naar kijkt).

Het feest was nog maar net verwerkt, of er kwam een storm van mensen die geen dieren eten en dus ook strijdvaardig hun mening deelden op mijn social media. Dat kwam hard binnen. Als een psychopaat en moordenaar bestempeld worden is niet fijn. Het deed me inzien dat je niet iedereen te vriend houdt als je keuzes maakt. Het was een brok om alleen te verteren, want papa weet hoe hij een olifantenvel moet opzetten als het nodig is en de wijze woorden 'laat je daardoor niet raken', werkten bij mij nog niet. In het samen een boerderij runnen zijn sommige brokken helemaal voor mezelf en dat vind ik goed ook. Zo gaat het gewone werk ook stilletjes verder.

Nog geen 2 weken daarna was er een varken ontsnapt door een laagvliegende luchtballon. Weer teamwork! Elk een kant op in de nabijgelegen maispercelen, op zoek naar een slachtrijs varken. Spannend, met alle emoties door elkaar. Na 24u zoeken en

wachten, hebben we het teruggevonden, dankzij het opmerkzame oog van een verre buurman. Tof, heel de buurt mee betrokken. Vooral tof dat ie terug is. Ik ben blij, maar moe.

De dagen waren lang en stopten niet. Om 19u snel een *stuutje* in de mond en nog wat verder doen. Tegelijkertijd overdag ook tijd maken als er volk over de vloer komt om een babbeltje te slaan. Zo komt de zomerrust de boerderij ook een beetje binnen.

Ik durf het niet te luid zeggen, maar ben toch blij dat de dagen een beetje korter worden. Stilaan is er weer een avond om ook nog iets anders te doen.

En ondertussen is er ook een lief. Dat is helemaal nieuw sinds de overname. Een lief die geen boerenambities heeft, maar wel handig is en af en toe een handje hulp bijsteekt en in alles geïnteresseerd is. Hij is vaak en warm welkom op den erf. Zo zijn ze, mijn oudjes, warm onthalend. Ik mag in mijn pollekes wrijven!

Jasmien

Jasmien

25 mei 2026

De overlater aan het woord

Niet te geloven hoe de tijd hier vliegt en dus de maanden ook...

Niet bemoeien, wel helpen bewaken

Precies meer dan andere jaren raak ik gefascineerd door de onmetelijke kiemkracht van zaad en knol. Wonderlijk hoe zaadjes, hoe klein ook, door in goeie omgeving te vertoeven na wat geduld steevast ontkiemen, groeien en bloeien. Ik leef de laatste weken/maanden quasi buiten en mijn ogen hebben nog nooit zoveel werk gehad met alles te zien, te volgen, te bewonderen... Het is alsof ik nog meer zie, nu de verantwoordelijkheid niet meer bij mij, maar bij dochter Jasmien ligt. Ik geef mijn ogen volle bak de kost en sla het op in mijn (beperkter) geheugen om dan op het gepaste moment te signaleren en ik probeer het onderscheid met bemoeien bewust te bewaken.

Van job naar hobby

Ondertussen zijn we bijna 5 maanden ver sinds de overname en ik heb het gevoel de draai al redelijk goed gevonden te hebben. Gaandeweg wordt steeds duidelijker wat in mijn bijdragekorf ligt: het tractorwerk van maaien, schudden, harken, grondbewerking en zaaien (eigenlijk wat loonwerker “spelen”), watervoorziening voor varkens en groenten uitbouwen, wat bloemenonderhoud en sinds de thuisverkoop van vroege patatjes ben ik recent gepromoveerd tot “chef patat”, waarmee ik me engageer om steeds te voorzien in verse en lekkere knollen. Blij dat ik het kan en mag om op die manier nog mijn deeltje te doen, zonder nu al zorgen te hoeven maken wie die karweitjes later zal doen. Eigenlijk doe ik niet meer of niet min dan wat momenteel mijn hobby is...en geloof het of niet, het is een ‘fulltime job’, zij het uiteraard veel rustiger en vrijer dan een echte job. Laat me mijn handen maar gebruiken en laat mijn kop gerust, immers sinds mijn hersenbloeding van twee jaar terug heb ik geen honger en geen energie om nog veel te lezen, te denken of te schrijven. Ik hoop dat ik dat op die manier nog een vijftal jaar door kan doen en dat we dan ‘rond zijn’ met aanpassen en saneren van alle stallen en ruimtes zodat het nieuwe bedrijf tegen dan ook op volle toeren kan draaien.

Op volle toeren

Als ik die uitdrukking “op volle toeren” gebruik, dan gaan mijn gedachten in een beladen flits naar ongeveer 30 jaar terug wanneer we weer eens actie voerden voor en tegen een en ander. Ik had een oude kinderwagen uitgerust met zwaailicht met daarbij de tekst: actie op volle toeren, onze Pallieter wil ook nog boeren...het is zijn jongste zusje geworden 🙏.

Mvg,

Hedwig, 25 mei 2026

1 mei 2026

Belofte aan mezelf

Het is 1 mei. Ik vertrek voor een weekendje stappen met vrienden, want ik had beloofd aan mezelf dat de boerderij me niet op een eiland ging duwen en ik het maar moest regelen om dit af en toe nog te kunnen doen.

Nu begrijp ik nog veel meer waarom een boer minder van zijn erf komt. Hij wil gewoon bij zijn dieren zijn en die niet zomaar aan om het even wie toevertrouwen. Het is geen kwestie van niet kunnen, maar eerder van liever niet willen. Zo voelt het alvast voor mij op dit moment.

Samen switchen

Tijdens de laatste, drukke maand was er naast het vele werk de constante: een gevoel van dankbaarheid.

Dankbaar dat mijn ouders hier zijn. Dat ze van alles kunnen, weten en uiterst beschikbaar zijn voor alles en nog wat.

Ik kan op elk moment raad vragen, hun mening meepakken in mijn beslissing, toegeven dat ik beter toch hun suggestie had gevolgd, gerustgesteld worden en meesurfen op hun enthousiasme om te delen. Zonder hun opbouw had ik dit nooit gekund, zonder hun werk en netwerk was het helemaal nog niet wat het nu is, en zonder hun aanwezigheid zou het hier maar leeg aanvoelen.

Zo kan het ook. Samen verder bouwen aan de plek die is. Niet van de ene boer op de andere een volledige switch, maar samen het tempo en ideeën van de plek doen groeien. De oude boer maakt ruimte, is nog aanwezigheid met raad en daad. De nieuwe boer kan groeien en vertrouwen krijgen.

Je ouders (her)ontdekken

Ik krijg vaak de vraag 'woon je nog bij je ouders?' Dan zeg ik sinds de laatste week, 'nee, ik woon opnieuw bij mijn ouders. Ik ben mega content hen opnieuw te leren kennen in hun eigenheidjes, humor en ideeën. We zorgen voor elkaar en dat is 't mooiste wat er is.

Het is heerlijk om hier een briefje te kunnen leggen en te vertrekken. Wetend dat alles nog even levend zal zijn als ik terugkom. Het gaat niet alleen om het praktische doen wat moet gebeuren, nog veel betekenisvoller is de aanwezigheid.

Dankbaar.

Jasmien Kerckhove, 1 mei 2026

22 maart 2026

We zaten de voorbije weken letterlijk en figuurlijk niet stil...er is heel wat gebeurd sinds mijn vorige bijdrage iets na nieuwjaar.

De voorbereide pachtovereenkomst met de vijf kinderen konden we ondertussen bij de notaris ondertekenen zodat er ook daarover formele duidelijkheid is en stilaan raken we in een manier van werken die zowel voor Jasmien als voor ons als “jonggepensioneerde overlaters” voldoening biedt. Wij mengen ons niet in de keuzes over teeltplan, welke dieren en hoeveel op welke perceel, wanneer zaaïen en planten of verplanten...maar als er hierover vragen zijn proberen we suggesties of eerste reflexen te geven bijvoorbeeld wanneer is de grond “bekwaam” om te bewerken en hoe? Op maandagmorgen ontbijten we samen en overlopen we de week waar we voornamelijk praktische zaken afspreken zoals momenten van verlangde beschikbaarheid in functie van de zorg voor dieren en planten. Of we spreken af wanneer het best past om samen een volgende plastiek koepel voor te bereiden en op te zetten. Ook het planten van de eerste patatjes werd een afgesproken “samen activiteit”, maar de keuze welke soort waar en wanneer en hoe is zorg voor de nieuwe boerin. Het is ook voor ons bijzonder boeiend om die eerste groentjes al te zien kiemen en groeien. Sinds gisteren ook al de eerste tulpen die bloeiklaar komen ... en morgenochtend voeren we samen (Jasmien heeft nog geen passend rijbewijs) haar tweede reeks van 4 vleesvarkens naar het slachthuis om dan over enkele dagen thuis te kunnen verkopen...belangrijke momenten voor de pas gestarte boerin en spannend om te horen of de geplande afzet en prijs ook effectief lukt zoals verwacht... zonder ons te moeien of te commentariëren. Recent kregen we van haar enkele van haar eerste visitekaartjes “Boerderij Voedt” en het is zot hoe dit onnozel kaartje helpt om op passende momenten mensen aan te spreken met het nieuwe boerderijverhaal en hierdoor (hopelijk) onbewust mee te helpen aan haar communicatiestrategie. Dit is voor ons nieuw: onze varkens werden gecommercialiseerd via Covavee, Jasmien moet zelf in de korteketenformule haar eigen afzet creëren door een uitstekend en lekker product, een goeie service en een grote portie eigen charme... boeiend!

Gisteren mochten we ook nog getuige zijn van het eindpunt van haar biolandbouwopleiding die ze 2,5 jaar volgde bij Landwijzer. Een mooi en beklijvend proclamatiemoment waarbij meer dan 25 jonge en gemotiveerde nieuwe boeren en boerinnen degelijk opgeleid en gevormd kunnen starten in die boeiende en levendige voedselproductie. Ja, we waren/zijn trots op haar en op haar broers en zussen die dit mee helpen mogelijk maken.

Ook de eerste vleeskuikentjes piepen al rond die over enkele weken via een samen geconstrueerd mobiel kippenhok zich zullen voeden aan vers buitengras om finaal als echte hoevekip te arriveren in hetzelfde kortenketencircuit onder de noemer “weidevlees”... je zou er waarlijk nu al beginnen van watertanden, maar de rest is voor een volgende keer.

Hedwig Kerckhove, 22 maart 2026

17 februari 2026

INTRO:

Op 'boerderij Voedt' in Zwevezele heeft Jasmien haar eerste vleespakketten verkocht. Dromen worden concreter omdat nu ook de echte stappen gezet worden. Wat overlaters lossen, neemt de overnemer vast. Op haar manier. Jasmien omschrijft wat dat met haar doet.

Overname

Het is gebeurd, de eerste rekeningen komen binnen op 'boerderij Voedt'. Yes, de omslag is gemaakt, eindelijk. De nieuwe boerderij bestaat.

Een serieus karwei is het, zo een boerderij overnemen van je ouders.

Je bent je eigen weg aan het zoeken, komt weer dichterbij de oude patronen. Je doet soms dingen die je eigenlijk niet wil doen: uit erkenning krijgen, uit gewoonte, uit bewijsdrang? Je wil wel erkennen wat was en luisteren naar (ongevraagd) advies en tegelijkertijd word je ook de hele tijd gevraagd, 'Wat Wil JIJ??'

Je wil veel, dromen zijn groots, het hoofd staat echt niet stil.

'Ik wéét dat toch helemaal niet!' schreeuwt het soms wanhopig vanbinnen. Vanbuiten doe je alsof je het heel goed weet, want dan pas kan de vorige generatie misschien loslaten en vertrouwen geven.

Het is een kluwen van evenwichten zoeken tussen willen en kunnen, verschillende snelheden, paperassen uitzoeken, samen frustreren omdat één of ander e-loket helemaal niet wil doen wat je vraagt. Ook omdat het moeilijk is financiële waarde te geven aan dingen die voor de ander emotioneel iets helemaal anders betekenen. Het is ook elkaar zien in twijfel, in emoties en wensen en behoeften.

Sleutels voor ons in dat proces? Durven kijken door de ogen van de ander.

Het is pas als je de ander begrijpt en je ziet wat voor waarde er voor de ander achter schuilt, dat je écht met elkaar kan praten.

De tijd haar ding laten doen

Als we begonnen spreken over de overname, 2 jaar geleden, nam ik in gedachten slechts 2ha over om te starten, bleven de schapen van m'n ouders en nu hebben we het er niet meer over. Ik neem ineens de hele boerderij over, mijn ouders zijn

klaar om los te laten en ik om het vastpakken. Ideeën rijpen als ze mogen bestaan en benoemd worden. Loslaten vraagt tijd om in te dalen. Vastpakken moet kunnen groeien.

En vooral, als we onszelf en ons ego niet te serieus zouden nemen en de boerderij zelf laten spreken, dan is elke plek na een tijd aan verjonging toe, zo is het met de onze.

De eerste vleesverkoop is gebeurd

Het is gebeurd, de eerste vleesverkoop en daarbij horende inkomsten komen binnen op 'boerderij Voedt'. Yes, de omslag is gemaakt, eindelijk. De nieuwe boerderij bestaat.

Zonder de oude te vervangen, ze mag groeien onder haar vleugels en kan rustig ontwikkelen tot iets nieuws.

En misschien... misschien kan het geen kwaad om te delen dat je het allemaal niet weet. Dat herkennen mijn ouders, want zij wisten het ook allemaal niet en deden maar wat.

Jasmien Kerckhove, 17 februari 2026

1 januari 2026. In Zwevezele start Jasmien Kerckhove officieel met haar boerderij Voedt. Ze doet dat op de boerderij waar haar ouders decennia lang een gemengd bedrijf (varkens en akkerbouw) hebben uitgebaat. Maar Jasmien zal anders boeren dan haar ouders. Boerderij Voedt wordt een gemengd biologisch bedrijf met zelfoogst groenten en bloemen, weidevlees en activiteiten om de verbinding met de landbouw echt te beleven. Dankzij maandelijkse schrijfsels van vader en dochter volgen we hun verhaal.

15 januari 2026

Begin van het jaar betekent na terugblik op het vorige jaar ook een blikje vooruit.

Voor ons wordt het alvast een jaar van loslaten, toevertrouwen, meehelpen, hopen, geloven en een beetje zoeken.

Dochter Jasmien nam sinds nieuwjaar de boerderij over om stapsgewijs te schakelen naar een bioboerderij met schapen, varkens, kippen, groenten, bloemen en nog nader te bepalen animatie- en educatie-initiatieven.

Na een periode van overwegen, informeren, kiezen, raadplegen en overleggen met de andere kinderen belanden we momenteel in een fase van “oef, beslissingen zijn genomen en keuzes zijn gemaakt”. In de komende weken nog wat administratieve opvolging en afronding, nog een paar maand voor de aanpassing van de omgevingsvergunning en de jonge boerin kan er voluit aan beginnen...ook al is ze al meer dan een beetje bezig. Na halfweg 2024 om gezondheidsredenen te zijn gestopt als schepen in de gemeente betekent dit voor mij (opnieuw) een volgend tijdperk en een nieuwe rol...van leider naar helper (waar en wanneer het past).

Je zal in de komende maanden ons wedervaren wat kunnen volgen en we zijn ook zelf benieuwd naar wat het concreet allemaal zal worden, maar we zien het echt wel zitten.

En om onze start een beetje te kunnen kaderen geef ik in deze eerste bijdrage alvast nog wat info mee. Het bedrijf omvat het woonhuis met nogal wat berging in gewezen stallen, een viertal ingerichte varkensstallen, machineberging en 7 ha grond. Naar aanleiding van het overlijden van onze jongste zoon (Pallierter) werd op initiatief van de andere 5 kinderen en aansluitend met het bedrijf een voedselbos (1 ha) aangelegd dat momenteel letterlijk en figuurlijk wortel aan het schieten is onder de naam Pallievoedt. Overleg met de kinderen resulteerde in een loopbaanpacht voor Jasmien, we dragen allen samen de verdere ontwikkeling van Pallievoedt en wij blijven er wonen. Deze belangrijke keuzes brengen rust in hoofd en hart, geven volle krediet en ruimte aan Jasmien voor haar boerderij-project en bouwen ook verder aan onze thuis met al de kinderen en kleinkinderen. Ook al is ons statuut officieel “op rust”, we zien nog heel wat *to do's* en we zullen wel leren hoe we één en ander doseren.

Leuke ervaring was het immers daarnet bij de overweging om al dan niet mee te trekken naar Straatsburg...terwijl ik me voor die dag al verbonden had om samen met Jasmien

onze smidse helemaal te ruimen en te herschikken..."maar papa, jij bent nu met pensioen en kiest zelf wanneer je wat wil doen".

wordt vervolgd.

Hedwig Kerckhove, 15 januari 2026

